

O. Wilde — Sobecký Obr

Přeložil: Vojtěch Hrubý

Každé odpoledne, když odcházely ze školy, chodily si děti hrát do Obrovy zahrady. Byla to překrásná velká zahrada s měkkou zelenou trávou. Sem a tam na trávě rostly krásné květiny jako hvězdičky, a bylo tu dvanáct broskvoní, které se každé jaro rozpučely do jemných růžových a perleťových kvítků a které na podzim nesly bohatou úrodu ovoce. Na stromech sedávali ptáci a zpívali tak sladce, že si děti často i přestaly hrát, aby je mohly poslouchat. „Je nám tu tak dobře“, často říkávaly jedno druhému.

Jednoho dne se Obr vrátil. Byl na návštěvě u svého přítele Ogra z Cornwallu a zůstal u něj sedm let. Po sedmi letech už nebylo nic, o čem by si s ním měl povídat, a protože jeho konverzace byla omezená, rozhodl se vrátit na svůj vlastní hrad. Když přišel, uviděl, jak si děti hrají v zahradě.

„Copak to tu děláte?“, zeptal se velmi hrubým hlasem, a děti utekly pryč.

„Moje zahrada je moje zahrada,“ řekl Obr, „každý přeci pochopí, že ne-nechám nikoho hrát si tu, kromě mě.“ A tak postavil vysokou zeď kolem ní a připevnil na ni ceduli „VSTUP ZAKÁZÁN“.

Byl to velmi sobecký Obr.

Ubohé děti si teď neměly kde hrát. Zkoušely hrát si na cestě, ale cesta byla prašná a plná tvrdých kamenů, takže se jim to moc nelíbilo. Chodívaly po vyučování kolem vysoké zdi a povídali si o té krásné zahradě uvnitř. „Jak šťastní jsme tam byli,“ říkaly si.

Pak přišlo Jaro a po celé zemi byly kvítky a ptáčci. Jen v zahradě Sobeckého Obra byla stále zima. Ptáci se nestarali o zpívání v jeho zahradě, protože tam nebyly děti, stromy zapomněly rozkvést. Jen co krásná květina vystrčila hlavu z trávy, uviděla tu ceduli, bylo jí líto dětí, a proto vklouzla zpátky pod travu a šla spát. Jediní lidé, kteří byli šťastní, byl Sníh a Mráz. „Jaro zapomnělo na tuto zahradu,“ říkali, „tak tu budeme bydlet celý rok.“ Sníh pokryl travu svým bílým hávem a Mráz postříbřil všechny stromy. Potom k sobě pozvali Severní vítr. Byl zachumnlán do kožešin a hučel celý den po zahradě a shodil vrchlíky komínů. „Toto je skvělé místo,“ řekl, „musíme pozvat Krupobití na návštěvu.“ Tak přišlo Krupobití. Každý den tři hodiny rámusilo na střeše, až rozbilo většinu tašek, a potom létalo kolem dokola zahrady, jak nejrychleji mohlo. Bylo oblečeno v šedém a mělo dech jako led.

„Nechápu, proč má Jaro takové zpoždění,“ řekl Sobecký Obr, když seděl u okna díval se ven na svou studenou bílou zahradu, „doufám, že se počasí změní.“

Ale nepřišlo ani Jaro, ani Léto. Podzim přinesl zlaté ovoce do každé zahrady, ale do Obrovy zahrady nedal nic. „Je moc sobecký,“ řekl. A tak tam byla stále Zima a Severní vítr, Krupobití a Sníh tancovali kolem stromů.

Jednoho rána ležel Obr vzhůru v posteli, a tu uslyšel líbeznou hudbu. Zněla jeho uším tak sladce, že myslel, že to snad musí kolem procházet královská kapela. Ve skutečnosti to byl jen malý stehlík zpívající za oknem, ale bylo to už

tak dlouho, co neslyšel zpívat ptáky ve své zahradě, že mu to připadalo jako nejkrásnější hudba na světě. V tom přestalo Krupobití kroužit nad jeho hlavou, Severní vítr přestal hučet, a delikátní vůně začala k němu proudit otevřeným oknem. „Myslím, že konečně přeci jen přišlo Jaro,“ řekl Obr; a vyskočil z postele a podíval se ven.

Co uviděl?

Byl to překrásný pohled. Malou škvírou ve zdi prolezly děti do zahrady a posadily se na větve stromů. Na každém stromě viděl jedno dítě. A stromy byly tak šťastné, že se děti vrátily, že se pokryly květy a jemně mávaly svými rukama nad hlavami dětí. Ptáci poletovali kolem a švitořili štěstím a květiny hleděly ze zelené trávy a smály se. Byl to překrásný pohled. Pouze v jednom rohu zůstávala stále zima. Byl to nejvzdálenější roh zahrady a stál v něm malý kluk. Byl tak malý, že nemohl dosáhnout na větve stromu. Chodil kolem stromu a hořce plakal. Ubohý strom byl stále pokryt námrazou a sněhem a Severní vítr nad ním stále foukal a hučel. „Vylez nahoru,“ říkal Strom, a ohnul své větve dolů jak jen mohl, ale chlapec byl příliš malý.

A Obrovo srdce roztálo, když se díval ven. „Jak sobecký jsem byl,“ řekl, „teď už vím, proč sem Jaro nepřišlo. Posadím toho ubohého malého chlapce až na vrchol stromu, a pak zbořím zeď a moje zahrada bude navždy hřiště pro děti,“ Opravdu velmi litoval toho, co předtím udělal.

Tak sešel dolů a otevřel docela jemně hlavní dveře a vyšel ven do zahrady. Ale jakmile ho děti spatřily, byly tak vystrašené, že všechny utekly, a do zahrady se opět vrátila zima. Je ten malý chlapec neutekl, protože měl oči tak plné slz, že neviděl Obra přicházet. A Obr se k němu zezadu přikradl a vzal ho jemně do rukou a zvedl ho do koruny stromu. A strom najednou rozkvetl a ptáci přiletěli a začali na něm zpívat a chlapec roztáhl své ruce, objal Obra kolem krku a políbil ho. A ostatní děti, když uviděly, že Obr už není zlý, přiběly zpět a s nimi přišlo i Jaro. „Teď je to vaše zahrada, děti,“ řekl Obr a vzal velikou sekeru a zboural zeď. A když šli lidé v poledne na trh, uviděli Obra, jak si s dětmi hraje v té nejkrásnější zahradě, jakou kdy spatřili.

Hráli si celý den a večer se děti přišly s Obrem rozloučit.

„Ale kde je váš malý kamarád?“ ptal se, „ten chlapec, kterého jsem posadil na strom.“ Obr jej měl nejraději, protože ho políbil. „My nevíme,“ odpověděly děti, „odešel pryč.“

„Musíte mu říci, aby zítra přišel,“ řekl Obr. Ale děti řekly, že nevědí, kde bydlí a že ho nikdy předtím neviděly; a Obr byl velmi smutný.

Každé odpoledne, když skončilo vyučování, přicházely děti a hrály si s Obrem. Ale malý chlapec, kterého měl Obr tak rád, nikdy nepřicházel. Obr byl velmi laskavý ke všem dětem, leč stále toužil po svém prvním malém příteli, a často o něm mluvil. „Jak jen rád bych ho opět viděl,“ říkával.

Roky plynuly a Obr stárnul a slábl. Už si nemohl hrát s dětmi, a tak seděl v obrovském křesle a sledoval děti při jejich hrách a obdivoval svou zahradu. „Mám mnoho krásných květin,“ říkal, „ale děti jsou ty nejkrásnější květy ze všech.“

Jednoho zimního rána se podíval z okna, když se oblékal. Už mu nevadila Zima, protože věděl, že to jen Jaro spí a květiny odpočívají.

Náhle si promnul oči v udivení, a díval se a díval se. Rozhodně to byl nádherný pohled. V nejzassším koutě zahrady byl strom celý pokrytý krásnými bílými kvítky. Jeho větve byly celé zlaté a viselo na nich stříbrné ovoce, a pod ním stál ten chlapec, kterého měl tak rád.

S velkou radostí utíkal Obr po schodech dolů a ven do zahrady. Proběhl přes trávu a přišel k dítěti. A když byl úplně blízko, zrudl v obličeji hněvem a řekl: „Kdo se opovážil zranit tě? “ protože na dlaních dítěte byly stopy po dvou hřebech a stejně tak na malých nožkách.

„Kdo se opovážil zranit tě? “ řval Obr, „řekni mi, abych mohl vzít svůj velký meč a zabít ho.“

„Ne! “ odpovědělo dítě, „protože to jsou rány Lásky.“

„Kdo jsi? “ zeptal se Obr a ucítil zvláštní úctu k dítěti a poklekl před něj.

A dítě se smálo na Obra a řeklo mu: „jednou jsi mě nechal hrát si ve své zahradě, dnes půjdeš se mnou do mé zahrady, která je Ráj.“

A když odpoledne přiběhly děti, našly Obra ležet mrtvého pod stromem pokrytého bílými kvítky.